

[Ministeren for skatter og afgifter]

duktion, vores beskæftigelse og vores konkurrenceevne og derfor klart bidrage til at forbedre det økonomiske klima i samfundet, men vi ønsker ikke, at et rentefald samtidig skal give anledning til et større forbrug ved at gøre det nemmere at lånefinansiere et forbrug. Den teknik, som er grundlag for lovforslaget, er, at forbrugsrenter altid vil ligge over de renter, som vores produktive erhverv, der skal sikre beskæftigelsen, skal betale, for netop derved at gøre vort erhvervsliv mere konkurrencedygt.

Man har så her harceleret en lille smule over, at jeg igennem årene og mange andre med mig – i hvert fald har næsten alle her inde i Folketinget sagt det – har gjort gældende, at en sondring mellem erhvervskredit og privat kredit, en sondring mellem erhvervsgæld og privat gæld og en sondring mellem erhvervsrenter og private renter er umulig. Det behøver man ikke harcelere over, det vil jeg da gerne bekræfte: dette er simpelt hen umuligt, og derfor har vi heller ikke gjort det her i loven. Vi opstiller ikke en sondring mellem erhvervsgæld og privat gæld. Vi opstiller nogle definitioner; vi definerer, hvad der i relation til loven skal være erhvervsgæld, og hvad der i relation til loven skal være privat gæld. Disse definitioner er jo ikke grebet ud af luften, de bygger på de begreber, som vi har knæsat i skattereforens virksomhedsordning. Det, der er renter inden for virksomhedsordningen, og det, der er gæld, der går ind under virksomhedsordningen, er erhvervsgæld. Det, der er gæld uden for virksomhedsordningen, er privat gæld. Det er en definition, vi har valgt i skattereforenen. Vi finder, den vil være brugbar dér, og det er den samme definition, vi har valgt i denne lov. For de erhvervsdrivende, som er uden for virksomhedsordningen, har vi skabt en skematisk regel, som i det store og hele følger samme princip, ikke i alle detaljer, fordi det er uden for virksomhedsordningen.

Så når sagkyndige økonomer som professor Thorkil Kristensen siger, at man ikke kan sondre mellem erhvervsgæld og privat gæld, har de da ret – det er jeg enig med ham i – men jeg har da heller aldrig forsøgt en sådan sondring, og der ligger ikke en sådan sondring i lovforslaget; der ligger en definition, en beskrivelse af to begreber, og det er klart, at vi vil kunne arbejde med sådanne beskri-

velser i denne lovgivning på samme måde, som man kan arbejde med den som led i skattereforenen.

Man har dernæst rejst det spørgsmål, hvem der egentlig betaler denne forbrugsrenteafgift, og man har sagt – det var den socialdemokratiske ordfører, hr. Lykketoft – at det er børnefamilier, yngre familier og alle dem, som vi vil gavne efter skattereforenen, som nu skal til at betale forbrugsrenteafgift.

For det første er det ikke rigtigt, og for det andet – og det er nok så væsentligt – er det en forkert problemstilling. Det, vi laver med denne lovgivning, er jo ikke en skattelovgivning, som rammer hvem som helst i dette land. Det er navnlig ikke en skattelovgivning, som man ikke kan unddrage sig, hvis man vil – man behøver jo ovehovedet ikke at komme ind under loven. Det, vi laver, er en afgift på de personer, der har et lånefinansieret forbrug; i det omfang man vælger et lånefinansieret forbrug, skal man altså betale en afgift. Har man ikke et lånefinansieret forbrug, skal man altså ikke betale den afgift. Så enkelt er det.

Ser vi på statistikken – og jeg har tidligere i eftermiddag redegjort for, hvorledes den er udregnet – ved vi altså, at over 50 pct. af afgiften betales af 507.000 familier, og det er de familier, der har den højeste bruttoindkomst i dette land, medens husstande, der har under 200.000 kr., altså betaler et langt lavere beløb af denne afgift. Det er der heller ikke noget overraskende i, for det er også noget, som vi har vidst, dengang vi forhandlede skattereforenen, nemlig at de store rentefradrag netop findes i mellemindkomsterne og de høje indkomster. Der er altså ikke noget asocialt eller antisocialt i denne lovgivning; den slutter sig nøje til dem, der har det virkelige forbrug.

Man kunne også rejse det spørgsmål, om ordningen særligt rammer nogle udvalgte grupper: lønmodtagere, lejere, nye parcelhus-havere eller de mindre selvstændige. Til dette kan jeg sige, at det ved den samlede nyordning af boligfinansieringen, der følger af nogle af de lovforslag, som vil blive behandlet senere i dag, netop er tilstræbt, at lån, der ydes mod sikkerhed i boligen, skal være lån til finansieringen af boligen, herunder forbedringer, vedligeholdelser og ombygninger. Selv om parcelhusejere måtte have en friværdi i boligen, kan de kun afgiftsfrit belåne